

22

1784, 1

17

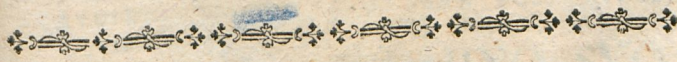
DISSERTATIO INAUGURALIS IVRIDICA
 DE
**HEREDITATIS ADITIONE
 CONDITIONATA**

662 P.

—
 QVAM
 ANNVENTE
 ACADEMIAE PATRIAE
 ILLVSTRI IVRECONSULTORVM ORDINE
 PRO
 SVMMIS IN VTROQVE IVRE HONORIBVS
 RITE OBTINENDIS

D. SEPTEMBR. A. R. S. C18DCCLXXXIV.
 PVBLICO ERVDITORVM EXAMINI
 MODESTE SVBIECTVRVS EST

GEORGIVS GVILIELMVS LVDOVICVS
 BECHTOLD

G I S S A E
 apud IOH. IACOB. BRAVN, Acad. Typogr.

DE
HEREDITATIS ADDITIONE
CONDITIONATA

VIDUORUM

QUAM
ANNUNTIA

AC DEMERITAE
ILLUSTRI IN AUSTRIAM

PRO
SYLVIO DE VINO

DE
PARTIBUS A. T. S. S. S. S.

DE
GREGORIO GAVRIELIS PAVLOVICVS

DE
RECHTSD. DE

DE
DE

SERENISSIMO CELSISSIMOQVE
PRINCIPI AC DOMINO,
DOMINO
LYDOVICO VIII.

HASSIAE LANDGRAVIO REGNANTI PRINCIPI
HERSFELDIAE COMITI IN CATTIMELIBOCO DECIA
ZIEGENHAYNA NIDDA HANOVIA SCHAUMBVRGO
YSENBVRGO ET BVDINGA RELIQA AVGVSTISSI-
MAE RVSSIARVM IMPERATRICIS GENERALI
CAMPI MARESCHALLO CAESAREI RVSSICI S.
ANDRAEAE ET REGII BORVSSICI AQVILAE
NIGRAE ORDINIS EQVITI

PATRIAE PATRI
INDVLGENTISSIMO
MV SARVM STATORI ET AMPLIFICATORI
MVNIFICENTISSIMO

CVIVS NOMEN
SVMMIS PER SCIENTIARVM QVOQVE SACRARIA
LAVDIBVS CELEBRATVM SERA POSTERITAS
VENERABVNDAM INTVEBITVR DEMIRABITVR

PRINCIPI AC DOMINO SVO
LONGE CLEMENTISSIMO

HOC
QVIDQVID EST OPELLAE ACADEMICAЕ
ANIMO DEVOTISSIMO

INCITATISSIMOSQVE AETERNAE PIETATIS
CVLTVS OBSEQVII AFFECTVS
SENTIENTE

O. D. C.

OMNEM SIMVL FELICITATEM

TANTO PRINCIPI

PAREM EAMQVE PERENNEM

ET AD LONGISSIMOS SORTIS HVMANAE TERMINOS

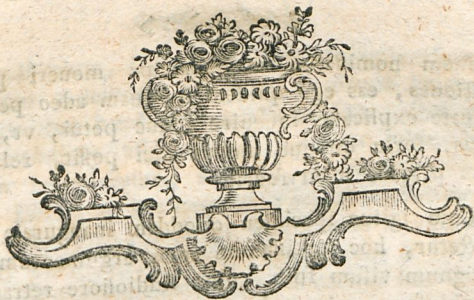
PROROGATAM

VOTIS ARDENTISSIMIS

PRECATVS

GEORGIVS GVILIELMVS LVDOVICVS

BECHTOLD.

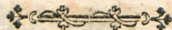

DISSERTATIO INAUGURALIS IVRIDICA
DE
HEREDITATIS ADITIONE
CONDITIONATA.

§. I.

RATIO INSTITVTI REDDITVR.

Quae circa hereditatis aditionem in genere habeantur iuris dispositiones, non solum, quotquot in titulum D. de *acquir. vel omitt. hered.* commentati sunt, suis in meletematis, verum etiam plures alii peculiaribus exponere studuerunt dissertationibus; quos inter vel solum DAN. TERSZTYENSKY (a) & IOH. CASP. GOETHE (b) hoc loco nominasse sufficiat, Quae autem circa hereditatis

aditionem nominatim *conditionatam* moueri possunt quaestiones, eas ego quidem nusquam adeo pensé & enucleate explicatas inuenire adhuc potui, vt, quod plenius, forte quoque melius dici possit, reliquum factum prorsus nihil fuerit.

Cum igitur specimen quoddam inaugurale a me expectetur, hoc potissimum iuris argumentum ante alia dignum visum fuit, cuius studiosiore retractatione, quid ferre valeant humeri, quidue recusent, experirer. Faxit supremus ille rerum humanarum arbiter D. O. M., vt, quidquid operae hoc in negotio, pro ingenii, quod exiguum esse sentio, modulo, positurus sum, in supremi nominis ipsius gloriam, neque contemnendum veritatis ornamentum cedat.

(a) in specim. Iur. germ. de aditione hereditatis Francof. & Lips. 1759.

(b) in Diss. quae inscripta est: Electa de aditione hereditatis ex Iur. Roman. & patrio. Giss. 1738.

§. II.

HEREDITAS DEFINITVR.

Antequam vero in ipsam, quam mihi tractandam proposui, sermonis materiem ingrediar, pauca quaedam de *hereditate* huiusque *aditione in genere* praefari consentaneum erit. Duplex vocabuli *hereditas* in iure potest esse significatus, *subiectiuus* nempe ac *obiectiuus*. *Hereditas obiectiue*, vt vocant, accepta ius so-

nat

nat hereditarium, s. ius succedendi in vniuersum patrimonium a defuncto relictum, omniaque huius iura & obligationes haud personalissimas (a). Qua potestate vocabulum vsurpari, si *hereditas* inter species *iuris in re* referatur, non est, quod expresse moueam. Differt ab hac hereditate *hereditas obiectiue* spectata, quae ipsas res signat hereditarias s. vniuersum defuncti patrimonium, quem significatum & hoc loco adhibemus. Constituit interim hereditas hoc nomine vnam e duabus illis, quas in iure nostro habemus, *iuris vniuersitatibus*, quae scilicet a legibus eum praecipue in effectum pro eiusmodi vniuerso sunt habitae, cui principium accommodari debeat: *res succedit in locum pretii, & pretium in locum rei*. His opponuntur *vniuersitates facti s. hominis*, in quibus dicta principii accommodatio locum obtinere nequit. Tales sunt e. gr. grex, bibliotheca, taberna cet. Hereditas tamquam *vniuersitas iuris* comprehendit tam res corporales, quam incorporales; ergo & iura & obligationes. Potest igitur hereditas cogitari, quae absque *ullo corpore* est, qualis foret, si defunctus praeter iura ipsi competentia nihil reliquisset (b). Quid? quod mente quoque concipi poterit hereditas, quae absque *vllis bonis* sit. Atque hoc quidem non eo solum, qui saepius contingere solet, in casu, vbi defuncti aces alienum facultates eiusdem excedit, sed generatim quoque, si defunctus neque aces alienum, neque vlla alia bona reliquit. Habet enim, vt cum Inter-
pre-

pretibus loquar, hereditas *iuris intellectum per se*, & sufficit, quod is, qui nulla bona reliquit, bona nihilominus habere potentialiter possit. Potest quoque per varios casus, variaque rerum discrimina evenire, ut eiusmodi homini, dum iam animam agit, ignorantia bona acquirantur, quae tum ad eum peruentura sunt, qui defuncti sese heredem declaravit (c).

(a) L. 62. de R. iur. L. 37. de A. v. O. H.

(b) L. 50. pr. de Hered. petit.

(c) cf. ANTON. FABRI rationalia in Pand. ad L. 50. modo allegat.

§. III.

HEREDITATIS ADITIO QUID?

Hereditas *obiectivae* sumta ab eo statim momento heredi *delata* censetur, quo ius hereditarium s. ius succedendi ipsi competere incepit. Verum enim vero hoc eum nondum habere potest effectum, ut hereditas statim ad eundem tanquam propria pertineat. Quod enim ut efficiatur, peculiari opus est *acquisitione*, quae vero vel *ipso iure* vel *mediante aditione* fieri potest. *Ipsa iure* hereditas acquiritur *suis heredibus* i. e. heredibus, qui in patria morientis potestate existunt, proximumque in eadem stirpe, tempore delatae hereditatis, gradum obtinent, aut saltem obtinissent, si eo tempore nati fuissent (a). *Suis* ergo heredibus hereditas vno eodemque actu *defertur* & *acquiritur*, eo effectum, ut eandem denuo ad heredes suos

suos statim transmittant. Longe aliter autem sese res habet in *extraneis* i. e. *non suis*, quippe qui hereditatem ipsis *delatam* peculiaris *aditionis* ope demum acquirunt. Ceterum, quid sit *hereditatis aditio*, distincte expositurum obseruare oportet, duplicem huius vocabuli esse vim atque potestatem; latiorem vnam, alteram strictiorem. In significato *generaliori*, quem & hic vsurpamus, eius, cui hereditas *delata* est, actionem signat, qua sese hancce hereditatem in suos conuertere vsus velle declarat. In *strictiori* autem significato de *extraneis* tantum vsurpatur heredibus (*b*). Referebatur quoque hereditatis aditio olim ad actus *legitimos* (*c*) quod tamen, sublatis in L. 17. C. de iur. deliber. antiquis *cretionis* sollempnibus, hodie prorsus cessat, nec vrgeri amplius potest.

(a) ita *suorum* heredum cum VINNIO format definitionem *Vic Magnif. & Perill. D.* IOH. CHRISTOPH. KOCH Praeceptor meus omni pietatis & obseruantiae cultu ad cineres vsque colendus, in egregio tract. de success. ab intestato §. I. Schol. I.

(b) VOETIVS ad tit. D. de A. v. O. H. pag. 362.

(c) L. 77. de R. iur.

SCHOL. Hereditatis aditio quia olim, vt modo obseruauimus, inter actus referebatur legitimos, in *propria*, vt loquuntur Icti, semper fieri debebat persona, nec procurator admittebatur L. 123. de R. iur. Cum vero apud nos actus legitimi omni, quem olim habuere, vsu, & effectu desituantur: quaestionem mouere iuuat, an non hodie pro-

B

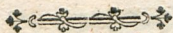
cu.

curator ad hereditatis aditionem admitti possit? Varie hac de re sentiunt Icti, quorum alii quaestionem generaliter adfirmendam esse censent, alii eandem generaliter negant. Inter affirmantes praecipue eminent D. CONR. FRIDER. REINHARD (s. respondens FRIDER. AVG. REICHELME) qui peculiarem *de aditione hereditatis per alium* scripsit dissertationem, quae Halae 1720. prodit. Hic quidem antiquioribus in temporibus hereditatem per procuratorem adiri non potuisse, lubens concedit. Cum autem in L. 17. C. de iur. deliber. omnis sublata sit *cretionum* sollemnitas, eo ipso omnes quoque antiquiores leges & constitutiones abrogatas esse, censet, quae ad rationem antiquorum illorum sollemnium locum habuissent. Ex quo porro cogit, quod ea quoque nostris temporibus cessare debeat prohibitio, quae olim obsiterit, quo minus aliquis in adeunda hereditate procuratoris uti opera posset. Eandem sententiam tuetur GOETHE in diss. cit. pag. 29. vt & HELLFELD in iurisprud. forens. secund. ord. Pand. §. 1491. aliique. In negatiuam contra ea sententiam discedit BRVNEMANNVS in Comment. ad L. 90. D. de A. v. O. H., qui hereditatem ideo per procuratorem adiri posse negat, quia heres, quando aditionem mandauerit, eo ipso hereditatem adisse videatur; ideoque noua aditione opus non sit. Quae sententia quoque in HEINECCIJ Elem. iur. ciu. ex edit. *Perill.* HOEPFNERI §. 573. sine vlla adiunctione comprobatur.

Quodsi, quid mihi hac de quaestione videatur, ingenue profiteri fas est: in eadem decidenda media incedere via tutissimum esse, mihi facile persuaserim. Quam ob causam sequentes a se inuicem distinguo casus.

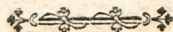
- 1) si quis procuratorem habet generalem, siue is ad omnium

omnium in genere bonorum administrationem, siue nominatim ad adeundas hereditates mandanti deferendas omnes constitutus sit: tum eiusmodi procurator hereditatem mandanti suo delatam adire non poterit. Est enim hereditatis aditio actus peculiare continens praeiudicium, ideoque speciale desiderat mandatum L. 25. §. 5. de A. v. O. H.

2) Fac autem aliquem procuratori suo *specialiter* idque *pure* ac *simpliciter*, vt hereditatem adeat, mandasse, tunc omnino ad id, vt hereditas adeatur, superuacuum mihi hocce mandatum videtur. Hereditatis enim aditio cum sola voluntatis declaratione perficiatur: is qui *pure* & *simpliciter* mandauit, vt alter hereditatem ipsius nomine adeat, eo ipso declarauit, quod hereditatem sibi delatam in suos conuertere vsus velit, ideoque eandem iam vere adiuit (vid. §.). Quamobrem procurator eos, quorum interest, vel iudicem quoque de facta aditione certiores quidem reddere, hereditatem autem non de nouo adire potest; hereditate enim semel adita noua opus non est aditione, sed statim a priori omnes sese exserunt aditionis effectus. Ponas autem

3) delatam alicui esse hereditatem, quae in remotis sita sit regionibus, aut de qua adhuc dubitetur, vtrum adire illam, an repudiare consultius sit; & tum quandam procuratori mandare, vt in locum hereditatis sitae sese conferat, vires eiusdem accurate exploret, &, si inuenierit, quod aliquod exinde expectari lucrum possit, mandantis nomine adeat: tunc tale mandatum ad adeundam hereditatem omnino valebit, & mandans eandem non ante acquirat, quam procurator eam ipsius nomine adiuerit. Hoc ergo in casu hereditatem per procuratorem adiri posse omnino mihi videtur. Ceterum hanc rem solide explicat

cat AVERANIUS in interpretat. iuris Lib. I. Cap. XII.
num. 58. feqq.

§. IV.

DVAE CIRCA HEREDITATIS ADITIONEM CONDITIONATAM MOVENTUR QVAESTIONES.

Pure hereditatem adiri posse extra omnem positum est dubitationis aleam. Vtrum autem *conditionata* in iure tolerari queat hereditatis aditio, de eo inter Doctores haud conuenit, neque conuenire facile poterit, quamdiu, quae in quaestione hacce amphibolia latet, non sollicitè tollatur. Est autem, quae circa hereditatis aditionem *conditionatam* mouetur, quaestio in duas quaestiones separatas resolubilis, quarum vna non commisceri cum altera debet. Sensus scilicet quaestionis

- 1) is esse potest: vtrum hereditas, quae sub conditione mihi delata est, pendente hac conditione adiri possit, an vero conditionis expectari euentus debeat? Deinde
- 2) an is, qui hereditatem sibi delatam adire cupit, huicce aditioni suae conditionem adicere possit?
v. c. *si hereditas lucrosa sit.*

De qualibet harum quaestionum separatim sumus exposituri.

§. V.

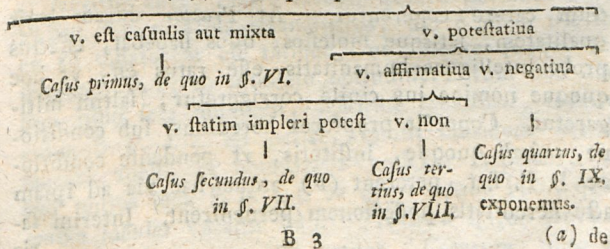
IN PRIORI QVAESTIONE VARIJ A SE INVICEM SVNT DISTINGVENDI CASVS.

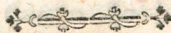
Ad priorem quaestionem quod attinet, *vtrum*
nempe

nempe is, cui hereditas sub conditione delata est, euentum conditionis necessario expectare debeat, an vero hereditatem pendente conditione quoque adire possit? de iure ciuili quidem conditio nondum existens regulariter nihil ponit in esse. Quando igitur heres sub conditione fuerit institutus; institutio haecce a conditionis euentu pendeat, quem ut heres ante expectet, omnino necessarium est. Verum enim vero post introductam a Praetore Bonorum Possessionem secundum tabulas tantum abest, ut res etiam nunc adeo breuiter expediri possit, ut potius varii circa eandem a se inuicem discernendi sint casus, quorum pro ratione diuersa, diuersa iuris agnoscenda est dispositio. Cui rei debitam ut fidem faciam, tantumque, quantum necesse est, lucis adfundam, non inutile fore reor, si omnes, quotquot hic obuii sunt casus, sequenti schemate conspiciendos exhibuero, simulque ordinem indicauero, quem in dilucidanda quaestione proposita sum secuturus.

Conditio (a), sub qua quis heres est institutus,

(a) de conditione *utili* hic sermonem esse, non est, quod seorsum moneam, cum in iis, quae pro non adiectis habentur, conditionibus B. P. f. t. non opus sit.

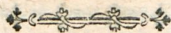
§. VI.

CASVS PRIMVS PROPONITVR.

Primus ergo, vt, quem nobis praescripsimus, ordinem seruemus, casus is erit: si heres quidam sub conditione *casuali* v. c. si *Lucius consul eligeretur*, aut *mixta* (a) v. c. si *Lucio consule Romam iueris*, erit institutus. Ponamus igitur eiusmodi conditionem adiectam pendere: tum heres institutus secundum ius *ciuile* hereditatem nullo modo adire poterit, sed, quia omnia a conditionis adiectae existentia, vel non existentia pendent, necessario tamdiu expectare debet, dum alterutrum contingat. Neque sine suo potiri heres poterit, si forte ad praestandam cautionem, de hereditate, conditione deficiente restituenda, sese obtulerit. Duram sane iuris ciuilis sanctionem! Hac enim quam facile euenire potuit, heredes vt instituti hereditatis beneficio per longissimum temporis tractum carere cogerentur. At Praetor duram legis qualitatem, satisque molestos, quos habebat, effectus probe intelligens humanitatis esse ratus est, vt hoc quoque nomine ius ciuile corrigeretur, saltem mitigaretur. Concessit propterea heredibus, sub conditione, *casuali* quoque, institutis, vt pendente conditione B. P. f. t. peterent (b) atque hac via ad ipsam actu hereditatis possessionem peruenirent. Interim satis

tis recte & iuste simul lege prospectum fuit, vt, qui B. P. f. t. obtinuissent, iis, ad quos deficiente conditione hereditas sit peruentura, v. c. substitutis, aut heredibus ab intestato, per pignora vel fideiussores idoneos, se hereditatem, deficiente conditione, ipsis restituere paratos esse, cauere debuerint (c). Concessa hoc modo B. P. f. t., rei totius cardo in eo vertitur, vtrum conditio adiecta existat, an vero deficiat? si existit; heres omni iure consequitur hereditatem, cautioque ab ipso praestita expirat. Deficiente vero conditione adiecta totam, quam euentualiter, vt loqui solemus, tantum acceperat, hereditatem cum omni causa restituere obligatur, & quidem *negis d' reus* pro diuersitate vel substituto, vel heredibus ab intestato aliusue. Duo interim sunt casus, in quibus a regula hacce, ceteroquin vniuersali, in casu deficientis conditionis discedi solet. Nempe si is, qui B. P. f. t. pendente conditione petiit, talis est, qui, si praeteritus esset, *contra tabulas* petere potuisset Bon. Possess., v. c. filius emancipatus, aut si idem ille in ea ad testatorem est ratione, vt absente quoque testamento B. P. ab intestato obtinuisset: tum siue hoc siue illud sese obtulerit, *deficiente conditione*, intuitu cuius B. P. f. t. est petita, obuiusmodi hereditatis tantum abest, vt hereditatis possessio eripiatur, vt ipsi potius loco B. P. f. t. ea detur Bonor. Poss., quae *contra tabulas* vocatur (d). Nomen igitur tantummodo mutatur; res ipsa manet. Ceterum, quae de
ca-

casuali conditione hactenus expressimus, ea omnia tum quoque citra errorem accommodari poterunt, quando quis sub conditione, in tertii cuiusdam potestatem relata, heres fuerit institutus v. c. *Caium heredem nomino, si Titius ipsum adoptauerit. Potestatiua* quidem vocari interdum solet eiusmodi conditio. Verum denominatio haec, non, nisi admodum impropria, est. Quodsi dicere volueris, quod res est, talis conditio intuitu Caii reuera *casualis* erit. Quamobrem hic ea pendente citra vllum dubium ad B. P. f. t. admitti debbit.

- (a) *mixtam* conditionem *casuali* statim adiunximus, quia, quatenus *casualis* est, iisdem, quibus haec, principiis regitur. Ceterum in vtraque conditione prorsus perinde erit, vtrum *negatiua* sit conditio, an *affirmatiua*. Quod aliter sese habebit, vbi de conditione *potestatiua* nobis sermo erit.
- (b) L. 2. §. 1. L. 5. pr. L. 6. D. de B. P. f. t. Nec obstat, vt forte videri quibusdam posset, §. 6. modo allegatae L. 2. quae sequentem in modum disponit: *Si quis ita instituerit heredes, vter ex fratribus meis Seiam uxorem duxerit, ex dodrante mihi heres esto: vter non duxerit, ex quadrante heres esto: si quidem mortua fuerit Seia, aequas partes habiuros heredes constat, quod si ab altero vxor ducta fuerit, dodrantem, & quadrantem eis competere bonorum possessionem, antequam existat conditio, neutrum petere.* Recte quidem his, antequam conditio existat, B. P. f. t. denegatur; incertum enim est, quantum quisque accipere possit, quippe quod per conditionis existentiam demum certum fieri debet. Quomodo ergo B. P. diuidenda foret, si cuiilibet ratae suae possessionem assignare ante

te voluerit iudex, quam ipse eandem determinare rite valeret?

(c) L. 12. D. qui satisdare cog.

(d) L. 2. §. 1. L. 5. pr. D. de B. P. f. t. L. 3. §. 13. de B. P. c. t.

§. VII.

CASVS SECVNDVS.

Si porro quis sub conditione *potestatiua affirmatiua*, & quidem tali institutus fuerit, *quae statim impleri possit* e. gr. *Titius mihi heres esto, si filiam meam natu maximam, viroque maturam in matrimonium duxerit*; tunc conditionem statim implere debet, neque antea hereditatem vlllo modo adire poterit. Iure enim *ciuili* heres, antequam conditionem, sub qua est institutus, impleuerit, ad hereditatem non admittitur. Neque *Praetor* ipsi ea ratione, cuius in §. anteced. mentionem iniecimus, succurrit; cum ridiculum foret praestita cautione ad B. P. f. t. talem admittere heredem, a quo vnice pendeat, vtrum conditionem statim implere, sicque pleno iure hereditatem ipsi relictam acquirere velit, an non. Ponamus autem heredem ad implendam sese offerre conditionem, & filiam, quam, testatoris ex voluntate, vxorem ducere debet, matrimonium recusare, ipsique nubere nolle: tum sane non est dubium, heredem nihilominus totam statim consequi debere hereditatem; cum in genere conditio pro impleta habeatur, quo-

C

ties

ties per eum, in cuius persona implenda est, stat, quo minus impleatur (a).

(a) L. 3. L. 23. ff. de condition. infit.

§. VIII.

CASVS TERTIVS.

Heres sub conditione affirmatiua potestatiua institutus, quam tamen statim implere non potest v. c. Caia heredem instituo, si, postquam ad nubilem peruenerit aetatem, Titio nupserit, iure ciuili, quippe quod ante conditionis existentiam heredem ab adeunda hereditate generaliter arcebat, ad hereditatem peruenire non potest. Interim Praetor & huic suo auxilio praesto est, ipsique, pendente quoque conditione, B. P. f. t. concedit, praestita tamen prius cautione solita de hereditate, ubi defecerit conditio, iis restituenda, ad quos eadem vel ex testamento, vel, si heredis institutio plane facta non fuisset, ab intestato, fuisset peruentura. Eo igitur in casu, quem exempli tantum gratia allegauimus, Caia, tamquam heres instituta, statim post mortem testatoris B. P. f. t. petere poterit; postquam vero ad eam prouecta erit aetatem, qua viro nubere poterit, cum Titio matrimonium inire teneatur, alias deficeret conditio, & hereditas cum omni causa coheredibus, substitutis, heredibus ab intestato, aliisue personis foret restituenda.

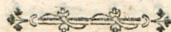
§. IX.

CASVS QVARTVS.

Vltimus, qui restat, casus, a nobis propius confi-

 siderandus, hic est: si heres quidam sub conditione potestatiua negatiua erit institutus, v. c. *Maeuius mihi heres esto, si Titium non amplius conuenerit*. Qui ubi obuenerit; heres dicta sub conditione institutus praetorio opus non habet auxilio, sed ipsae leges civiles (a) eidem permittunt, vt hereditatem statim adeat, praestita tamen prius cautione, quae a Q. MVTIO SCAEVOLA, primo ipsius inuentore (b), MVTIANA vocatur. Praestatur haec cautio iis, quibus deficiente conditione hereditas erit restituenda (c) veluti coheredibus, substitutis, heredibus ab intestato (d) prouti casus variant. Fieri vero potest, vt testator hoc, quidquid est, cautionis personae institutae remittat (e); quo facto haec statim defuncti post mortem integram adire hereditatem poterit. Interim heres, cui hoc modo cautio remittitur, deficiente conditione, si quod h. l. tantundem valet, si contra ipsam egerit, nihilominus hereditatem restituere obligabitur.

Quodsi autem *legatum* quoddam sub conditione potestatiua negatiua fuerit relictum, res quodammodo sese aliter habebit. Duo nimirum tum sese offerunt casus, a se inuicem, vt ego quidem puto, probe discernendi. Conditio enim potestatiua negatiua, sub qua legatum est relictum, vel ita comparata est, vt ante mortem legatarii certum fieri nequeat, nihil contra conditionem adiectam factum iri, vel ea est eiusdem indoles, vt de hoc, legatario adhuc viuo, constare possit. *Priori* in casu v. c. si testator ita dispo-

fuerit: *Caio si Romam non iuerit lego centum florenos*, legatarii demum post mortem, nihil contra conditionem adiectam factum iri, certum fieri potest; quamobrem tum demum eiusdem heredes legatum quoque de regula capere possent. Ne tamen persona, cui legatum relatum est, defuncti contra voluntatem, emolumento illo plane carere cogatur, huic quoque conceditur, vt legatum statim exigit, praestita tamen ante heredi cautione *Mutiana*. Quid vero de casu *posteriore* statuendum erit, si nimirum conditio *negatiua* ita comparata est, vt, viuento adhuc legatario, certo constare possit, nihil contra conditionem factum iri v. c. *Caiae lego mille florenos si Maevio non nupsit?* Maevius hic rebus mortalibus eximi, atque hac ratione certum fieri potest, *Caiae ipsi non esse nupturam*, nihilque contra conditionem susceptum iri. Quo pacto legatarius ad cautionem *Mutianam* non admittitur f), sed expectare debet donec conditionem adimpleri certo constet; vbi tum heres legatum ipsi statim soluere obligabitur. Loquuntur quidem paullo ante not. a. allegatae L. 7. pr. & L. 18. de condit. & demonstr. generaliter de conditionibus negatiuis s. quae in non faciendo consistunt, atque in iis indistincta cautionis *Mutianae* usum iniungunt, bonitatem commendant. Verum propter L. 73. D. eod. nihilominus mihi necessarium esse videtur, vt, *ratione legatariorum* diuersa harum conditionum indoles dicta a nobis ratione respiciatur; hac enim lege disertis verbis praec-

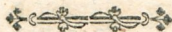
praecipitur: in omnibus conditionibus, quae morte legatariarum finiuntur (h. e. quae ita sunt comparatae, vt legatarii ante mortem certo constare nequeat, nihil contra easdem susceptum iri) receptum est, vt Mutiana cautio interponatur. De iis igitur conditionibus, de quarum existentia, vel non existentia legatarii ante discessum ex hac vita constare potest, nihil a legislatore dispositum inuenimus, cuius causa & in his Mutianae cautionis beneficium alicui esse salutare possit (g). Sed hanc distinctionem in casu, quo heres sub conditione negatiua est institutus, ideo haud admittendam esse censeo, quia hic existens conditio in vtraque specie (siue, nihil contra illam factum iri, viuo herede instituto, constare possit, siue minus) semper ad tempus mortis testatoris retrahitur, atque institutio pura fuisse fingitur; cum nec paganus ex parte testatus & ex parte intestatus decedere, nec ex certo tempore heres quis institui queat (h).

(a) L. 7. pr. L. 18. de condit. & demonstrat.

(b) Nou. 22. cap. 44.

(c) L. 18. de cond. & dem. L. 65. §. 1. ad Scf. Trebell.

(d) Sunt quidem, qui heredibus ab intestato cautionem Mutianam praestandam esse, negent. Contrariam tamen sententiam longe veriore esse, mihi persuadeo, primo, quia in L. 18. de condit. & demonstrat. generaliter sancitur: „illum, cui sub conditione non faciendi aliquid relictum esset, debere cauere ei, ad quem, iure civili, deficiente conditione, hereditas pertinere possit. Deinde quia disertis in Nou. 22. cap. 44. in fin. verbis dicitur: *Et iis, qui*

ab intestato ad hereditatem vocantur, cautionem esse praestandam. Nec obstat, quemadmodum dissentientes contendunt, quod secundum L. 7. §. 1. D. de condit. & demonstrat. maritus ab vxore hac sub conditione: *si dotem, quam ipsa ei promiserat, non exegerit*, heres ex asse institutus, nemini caueat, sed hereditatem statim absque vlla adire cautione possit. Hoc enim in casu ratio, cur lex ita disposuerit, in promptu est, simulque ita comparata, vt dissentientium causae fauere minime possit. Maritus enim ab vxore ex asse heres institutus, postquam hereditatem adiit, solus heres est, nemoque praeter ipsum adest, quem de dote conuenire queat; ideoque conditio, vt ipsis legis verbis utar, *ipso iure videtur impleta*, nec est, quod maritus caueat, de dote non amplius exigenda. Eandem nobiscum defendunt sententiam VOETIVS ad tit. D. de condit. inst. pag. 331. LAVTERBACH. in Coll. theor. pract. Lib. XXXV. tit. I. §. V. aliique.

(e) arg. L. 2. & 7. C. vt in poss. legat.

(f) L. 106. de condit. & demonstr.

(g) LAVTERBACH. l. c. §. IV. seqq.

(h) §. 5. & 9. I. de her. inst.

§. X.

QVID IURIS CIRCA ADEVDNDAM HEREDITATEM, SI HEREDITAS PARTIM PVRE PARTIM SVB CONDITIONE ERIT DELATA?

In omnibus, quos hactenus recensuimus, casibus eiusmodi ponebatur heres, cui hereditas omni ex parte sub conditione erat delata; vbi simul demonstraui-
mus, quando eadem, pendente adhuc conditione, praefi-
ta tamen cautione, adiri queat, & quando contra
ea

ea conditionis expectari euentus debeat. Sed fieri quoque potest, vt alicui hereditas partim pure partim sub conditione deferatur; & tunc quaestio mouetur, quomodo & quando talis adiri hereditas queat? ad quam §. praesente paucis sumus responsuri. Duo hic denuo a se inuicem distinguendos esse casus censeo. *Primo* heredi, partim pure, partim sub conditione instituto, quoad eam partem, in qua sub conditione tantum est institutus, heres alius esse substitutus potest e. g. *Caius in vna bonorum meorum parte dimidia heres esto, in altera vero parte eundem heredem instituo, si frater meus ex America non est rediturus, & in hac parte Maevium ipsi substituo.* Quod si hoc contigerit, Caius eam, in qua pure heres est institutus, partem statim post testatoris obitum adire poterit; at ratione alterius partis dimidiae tandem expectare obligabitur, dum conditio existat, vel deficiat. *Deficiente* enim conditione haecce bonorum pars ad substitutum pertinet (a). Poterit tamen etiam ratione partis *conditionalis*, pendente conditione, *ceteris paribus* B. P. f. t. peti, praestita nimirum cautione, dimidiam hereditatis partem, conditione deficiente, substituto restitutum iri. *Deinde* heredis institutio ea quoque concipi ratione potest, vt alicui hereditas quidem partim pure, partim sub conditione deferatur, at in parte *conditionalis* nullus eidem heres substituat. Quando institutio ita comparata animaduertitur; minime dubium est, quin, qui heres institutus est,

eam

eam partem, qua *pure* est institutus, adire statim possit. Ast partem quoque *conditionalem*; ideoque totam statim adire hereditatem poterit. Quomodoque enim fors tulerit, conditio siue deficiat, siue existat, semper ex asse heres erit. Conditione *existente* propter hunc ipsum euentum pars hereditatis *conditionalis* ad ipsum pertinebit. *Deficiente* vero conditione eandem partem ex iure accrescendi sibi vindicabit (*b*). Peculiarem etiamnum casum L. 59. §. 6. de heredib. insit. continet. Nempe si quis heredes ita nominauerit: *Titius ex parte tertia; Mauius ex parte tertia heredes sunt. Titius, si nauis mea ex Asia uenerit, ex reliqua parte heres esto.* Hic Titius semissem i. dimidiam hereditatis partem statim adire potest; verum sextans in pendenti manebit. Semis hereditatis semper ad Titium perueniet, vel quia conditio existens fiet, vel deficiente conditione ob ius accrescendi. Sextantis vero acquisitio pendet a conditionis euentu. Haec si existit; Titius sextantem quoque accipit: sin vero deficiat; ad Mauium vi iuris accrescendi pertinebit. Quodsi Titius ante decesserit, quam conditio existat, atque haec eius demum post mortem existit: tum sextans ille, cuius acquisitio hactenus insuspensio fuit, non Titii heredibus conceditur, sed Mauius accrescit; quia semper requiritur, vt conditio, uiuente adhuc instituto, existat, huius si heredes non temere utilitatem inde expectare velint, i. vt legis ipsius uerbis utar: *quia Titius decessit, cum adhuc dubium*

bium esset, Titio, an Maevio is sextans datus esset, nec potest intelligi datus ei, qui tempore dandi in rerum natura non fuit (c) i. e. qui eo tempore, quo sextantis acquisitio decisa fuit, iam diem supremum obierat.

(a) L. 27. de hered. inst.

(b) L. 33. eod.

(c) L. 59. §. 6. eod.

§. XI.

SECUNDA QVAESTIO IN VTRAMQVE DISPVTVR PARTEM.

Abolutis iis, quae de priore quaestione supra §. IV. memorata dicenda fuere, ad alteram, quae circa hereditatis aditionem *conditionatam* moueri potest, quaestionem, ibidem itidem indicatam progredimur. Quaeritur scilicet: *utrum is, qui hereditatem sibi delatam adire velit, aditioni suae conditionem v. c. si hereditas lucrosa sit, adicere possit.* Ante omnia, vt, quid in controuersiam veniat, videatur, necessarium esse videtur, vt, de quali conditione hic proprie sermo sit, distinde exponamus. Potest enim contingere, vt is, cui hereditas delata sit, eandem non statim adeat, verum in quemuis euentum, se hereditatem hac vel illa lege, s. conditione v. c. *si decimae quaedam ad eandem pertinerent*, aditurum esse, declaret. Quod vbi fecerit: conditio quasi in antecessum memorata instar conditionis *suspensivae* quidem haberi posset; veram tamen aditionem non inuolueret. Neque conditione postea forsan existente, hereditas pro adita haberi potest,

D

potest,

potest, quia actus plane fuit inutilis. De tali igitur conditione hic proprie nobis sermo non est; sed quaeritur: *an quis sub resolutiva conditione adire reapse hereditatem possit; ita, ut hereditatem ab initio quasi pure adeat, aut deficiente conditione, v. c. si hereditas soluendo non inueniatur, heres esse plane desinat?* Qua de quaestione restat, ut in sequentibus breuiter & dilucide, quae necessaria visa fuerint, dicamus.

Secundum ius antiquum, cuius ex praescripto hereditatis aditio ad actus referebatur legitimos, nulla prorsus conditionis adiectio tolerabatur; cum ea actuum legitimorum fuerit natura, ut quauis diei, vel conditionis adiectione omni ex parte vitiarentur (a). Ex quo vero actuum legitimorum usus omnis apud nos expirauit, quaestio modo proposita intuitu iuris noui agitari inter D. D. coepit, fauentibus aliis conditioni hereditatis aditioni adiectae, aliis eandem strenue impugnantibus. *Affirmantium* omnino antesignanus est AVGVST. LEYSERVS, Vir eruditionis fama ceteroquin insignis, qui in *Meditat. ad Pand. spec. CCCLXXX. medit. IX.* ita de re disserit: *postquam, inquit, vetera illa conditionum sollemnia per L. 17. C. de I. D. sublata sunt, hereditatis aditio actus legitimus esse desit, atque temporis & conditionis adiectionem admittere cepit. Admisit eam iam Iustinianus in L. ult. C. de iur. deliber. Nihil enim aliud est aditio hereditatis cum beneficio inuentarii, quam aditio sub conditione: si hereditas soluendo sit.* Ex LEYSERI ergo sententia

fentia iure nouo citra vllum dubium hereditatis aditioni adici conditio potest; cum quia non amplius sit actus legitimus, tum quia Iustinianus *conditionatam* hereditatis aditionem eo ipso permiserit, quod hereditibus in L. vlt. C. de I. D. beneficium inuentarii concesserit; quippe cui hereditatis aditioni cum beneficio inuentarii aditio hereditatis sub conditione, *si soluendo esset hereditas*, satis clare insit. LEYSERI sententiam praeter DAN. TERSZTYENSKY (b) & IOH. AVG. HELLFELD (c) amplexus est IOH. CASP. GOETHE (d), qui, vt LEYSERI placitis maiorem veritatis speciem conciliaret, etiamnum L. 23. ff. quae in fraud. cred. l. c. allegare e re sua fore, ratus est. Verba legis haec sunt: *Primo gradu scripti heredes cum animaduertent, bona defuncti vix ad quartam partem aeris alieni sufficere, famae defuncti conseruandae gratia, & consensu creditorum, auctoritate Praesidis prouinciae, secundum constitutionem ea conditione adierunt hereditatem, vt creditoribus dumtaxat partem praestarent.* Qua ex lege GOETHE l. c. satis manifesto patere opinatur, quod *conditionata* hereditatis aditio omnino locum habere possit; modo eorum eadem consensu fiat, quorum intersit, & cautionis, vel securitatis causa, iudicialis intercesserit auctoritas. Verum enim vero plures haud obscuri nominis Icti, quorumque praeterea in praxi insignis est auctoritas, in *negatiuam* nihilominus abire sententiam haud veriti sunt. Hi igitur hereditatis aditioni *conditionem resolutiuam* adii-

ci posse non ideo simpliciter negant, quia hereditatis aditio actus sit legitimus; hoc enim sublatis antiquis cretionum sollempnibus, omnino cessat: verum sententiae suae firmamentum a L. 51. §. fin. D. de A. v. O. H. repetunt, cuius verba haec sunt: *sed & si quis ita dixerit: si solvendo hereditas est, adeo hereditatem; nulla est aditio.*

Cuius sententiae inter fautores, omiſſis aliis, hoc quidem loco praecipue nomino IOH. VOETIVM (e) IOH. BRUNNEMANNVM (f) & IOSEPH, AVERNIVM (g).

(a) L. 77. de R. I.

(b) in supra cit. dissertatione §. XXII.

(c) in Iurisprud. forensi sec. ord. ff. §. 1491.

(d) in dissert. supr. cit. §. XXIII.

(e) in Comment. ad tit. D. de acquir. v. omitt. hered. pag. 367.

(f) in Comment. ad L. 51. §. fin. de A. v. O. H.

(g) in interpretat. iur. Lib. I. Cap. IX. n. 66.

§. XII.

AFFIRMATIVA SENTENTIA REFUTATUR.

LEYSERVM eosque, qui presso eundem pede sequuntur, sententiam suam propugnatos, hoc praecipue causae suae praesidium praetendere, quod hereditatis aditio cum beneficio inventarii, aditionem hereditatis sub conditione: *si scilicet hereditas solvendo sit,*
in-

includat, quodque Iustinianus eo ipso, quod beneficium inuentarii heredibus indulerit, *conditionatam* quoque hereditatis aditionem permiserit, iam §. antegr. vidimus. Quantopere autem hi Interpretes Imperatoris a vero consilio aberrent, vel ex eo manifestum est, quod Imperator, si ea constitutionis ipsius, quam LEYSERVS eiusque sectatores volunt, mens fuisset, hac ipsa constitutione sua ei, quem sibi potissimum proposuisse videtur, fini refragatus fuisset. Antiquis nimirum temporibus heres eam ob causam, quod hereditatem adeundo in omnes defuncti obligationes succedebat, simul quoduis aes alienum, a defuncto relictum, tum quoque, quando oneri huic suffinendo vires hereditatis minime pares erant, solvere debebat. Quamobrem iusto frequentius contingebat, ut heres, vel parum, vel prorsus nihil ex hereditate emolumenti capere se posse animaduertens, eandem repudiare, quam eius aditione magno sese exponere periculo mallet. Testamenta hinc crebrius fieri destituta solebant; quo facto legatarii grauiter conquerebantur, creditores importune solutionem vrgebant; taceo multa alia, quae ex eo consequebantur, incommoda. Quibus hoc etiamnum accedebat, quod ius testamenta condendi ob LL. XII. Tabb. ubi sancitum fuerat: „*Paterfamilias uti legasset super familia, pecunia, tutelaue suae rei, ita ius esto*„ in posterioribus, iisque satis honorificis ciuis Romani priuilegiis habebatur, nihilque huic contumeliosius contingere

re poterat, quam, si vltima ab ipso condita voluntas ab herede destituta omni, quam iure exspectarat, effectu carebat. Quas rationes rei parum conuenientes cum taedio intelligens Iustinianus, medelam malis adferre studuit; dum L. vlt. C. de iur. deliber. hereditibus concessit, vt hereditatem inuentarii cum beneficio adirent, adiecta legislatoris promissione, quod, vbi aes testatoris alienum hereditatis mensuram superauerit, iidem vltra massae hereditariae vires soluere, minime obligati esse deberent. Fac igitur Imperatorem hac ipsa legis dispositione *conditionatam* introducere voluisse hereditatis aditionem: nonne tum futurum fuisset, vt sine sibi proposito prorsus excideret? Nonne tum heres hereditatem sub conditione v. c. *si soluendo est adiiisset*, &, simulac tempore postero conditio haec defecisset, h. e. si hereditas soluendo vel lucrosa inuenta non fuisset, heres statim esse desisset? In quam exiguo autem tum testamentum habitum honore fuisset, ab herede nihilominus destitutum! Denique nec hoc mihi praetereundum contra LEYSERVM & adsecras esse videtur, quod Iustinianus, si in L. vlt. excut. *conditionatam* hereditatis aditionem legum tutelae commendasset, disertis verbis contra L. 51. §. fin. D. de A. v. O. H. disposuisset, nulla legis antiquioris eo ipso tum abrogatae mentione iniecta; id quod tamen Imperator tam parum in more habuit, vt potius leges, quas abrogarat, aut quibus derogarat, expresse plerumque allegauerit, nouamque deinde sanctio-

 sanctionem commendauerit. Cuius rei plura, si necesse esset, proferre exempla possem. Quae cum ita sint; ad veritatem multo propius accedemus, si, quae cum beneficio inuentarii sit hereditatis aditio, *puram* esse censuerimus, heredemque, qui hoc beneficio usus fuerit, semper statuerimus heredem manere (a) licet eam imperatoria ex constitutione vtilitatem capiat, vt ultra vires hereditatis haud obligatus sit. Quocirca id, quod hereditatis aditioni sub beneficio inuentarii inest, reuera *conditio* haud est, sed *temperamentum* potius rigoris, qui alias iure Romano locum habet.

Neque LEYSERIANAM sententiam supra memoratam adiuuat L. 23. D. quae in fraud. cred. Quod vt eo clarius intelligi queat, age casum legis quam fieri potest breuissime delineemus. Defunctus quidam tantam aeris alieni molem reliquerat, vt scripti heredes probe perspicerent, vix quartae aeris alieni parti soluendae bona relicta paria esse. De regula igitur formalis, quem vocant, super defuncti bonis mouendus erat creditorum concursus. Quod vt euitaretur, & bona defuncti fama, quoad eius fieri posset, conseruaretur, scripti heredes cum creditoribus eo quasi transegerunt, vt ipsis, accedente simul iudiciali auctoritate, hereditatem adire liceret; ea tamen *sub conditione* i. e. hoc quidem loco *ea lege*, s. *eo pacto*, vt creditoribus pars hereditatis conuenta praestaretur (b). Hic igitur de conditione quidem, verum

verum minime ea sermo est, quam heres hereditatem aditurus aditioni adiecerit, & quam nos quidem in argumento praesenti intelligendam volumus. Lex tantummodo loquitur de ea conditione, sub qua creditores heredibus scriptis permiserint, ut hi hereditatem, bonae defuncti famae consulenti, adirent; cum alias formalem super eiusdem patrimonio mouere ipsi potuissent concursum,

- (a) I. H. BOEHMER in introd. in Ius Dig. Lib. XXVIII. tit. 3. §. 9. ibique MEVIUS I. D. 39. Nec heres, qui inuentarii cum beneficio hereditatem adiit, restituendo hereditatem ab omni sese liberare obligatione hereditaria potest, sed, quia semel hereditatem adiit, ea, quae defunctus reliquit, bona creditoribus ipse distribuere debet; neque creditores, si, bona debitis soluendis sufficere, ostendere queunt, ut formalis super iis moueatur concursus, concedere obligabuntur. Ludovici in Concurs. Process. I. 16. BOEHMER l. c. MEVIUS l. c. D. 40. Accurate igitur & praecise loquutus non est HELFFLD dum in iurispr. for. fec. ord. Pand. §. 1469. scribit, immo & restituendo, cet.
- (b) in eadem sententiam pronuntiat BRVNEMANNVS ad L §1. §. fin. de A. v. O. H. Nec insolens esse in iure Romano, conditionem aliquando *pactionum certam legem in se continentem* significare, non solum e BRISSONIO in tr. de V. S. patet; verum etiam ipse adeo CICERO *conditiones pactionesque passim coniungit.*

§. XIII.

NEGATIVA SENTENTIA COMPROBATVR.

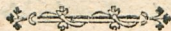
Quid ego quidem hac de quaestione sentiam, iam ex iis cognosci potest, quae §. XII. proxime antegressa expromta sunt. Ad eorum nimirum memet partes adiungo, qui hac de re negatiue pronuntiant. Eam enim, quae sub *conditione resolutiua* fiat, hereditatis aditionem si in iure nostro tolerare vellemus: primo contra antiquum illud peccaremus iuris principium, quod, *qui semel heres factus sit, heres esse desinere nequeat* (a). Quam infirmis deinde argumentis LEYSERVS rem suam

suam tuitus sit, & quantum a vero distet, Iustinianum Imperatorem in L. ult. C. de I. D. *conditionatam* hereditatis aditionem introduxisse, §. iam memorata copiosius ostendere studuimus. Ceterum L. 51. §. fin. D. de A. v. O. H. specialiter quidem eius tantummodo conditionis, si *hereditas soluendo fit* mentionem facit: ast legislator exempli tantum gratia hanc conditionem, utpote maxime frequentem, allegauit, & legis sanctionio nihilominus generaliter erit accipienda; ita, ut, *quae sub conditione fiat*, hereditatis aditio, plane nulla tolerari debeat. Quam maxime quoque sententia haec aequitati conuenit, quam tueri boni legislatoris est. Quantum enim, si *conditionatam* admittere vellemus hereditatis aditionem, inde in legatarios & fideicommissarios redundare incommodum posset, qui, si existentiam conditionis expectare sese coactos viderent, fortassis, quoad in viuis essent, ad boni, ab hereditate expectati, fructuionem non peruenirent! Nec erit, quod obiiciatur, quod, cum cretionum sollempnia, actusque legitimi cuncti apud nos, plane sint abrogata, excitata L. 51. extra omnem usum sit posita. Priusquam enim huic argumentandi rationi aliquid inesse roboris potest, probari ante debebit, legem de qua loquimur, in solis iis, quae circa actus fouebantur legitimos, principiis fuisse fundatam. Praeterea lex, cuius cum lege abrogata manifesta non est connexio, tantum abest, ut simul hac cum lege per indirectum abrogata censeri possit, ut potius legislatorem disertis verbis dicere oporteat, se legem illam simul abrogandam iubere; id quod vero in L. 17. C. de I. D. quae antiquis cretionis sollempnibus finem imposuit, factum non esse, tam manifestum est, quam quod manifestissimum.

- (a) Principii huius vim atque potestatem magno quidem conatu, sed successu non aeque felici restringere studuit D. IOH. MELCH. GOTTL. BESERE, qui in tract. de alienatione hereditatis Hal. 1774. §. 24. & 69. seqq. plane *peruerse & minus apte* regulam hanc haecenus fuisse traditam, contendit. Communis est D. D. sententia,

E

tia,

tia, quod regulæ huius fundamentum ex L. 88. de hered. inst. & L. 7. §. 10. de minorib. repeti debeat; ast; huius auctoris ex opinione, in utraque lege plane singularis continetur casus, extra quem, quæ in fine eiusdem regula proponitur, parum recte accommodatur. Sed fac, hoc ita sese habere; aliae tamen legis dispositiones præsto sunt, quæ regula illa manifesto nituntur, atque hoc pro certo concessoque ponunt, quod is, qui ius suum hereditarium in alterum transtulit, propterea stricto iure heres esse non desinat. Ita enim hereditatis emtori vi L. 7. C. de hered. v. act. vend. actiones tantum *viles* competunt contra hereditatis possessorem & debitores hereditarios; id quod eodem modo sese habebit, ubi hereditas per alium quemvis titulum habitum ad alium fuerit translata. Simili modo porro vi L. 2. C. de hered. v. act. vend. & L. 2. C. de legat. etiam post factam in alteram iuris hereditarii per venditionem translationem, creditores hereditarii non minus, quam legatarii, una cum fideicommissariis contra primum agunt heredem, qui quoque iisdem satisfacere tenebitur, salvo contra eum regressu, in quem translatio iuris hereditarii facta est.

§. XIV.

CONCLUSIO.

Hæc sunt, quæ de *aditione hereditatis conditionata* pro virium mearum exiguitate expromere sustinui. In quibus, si quid animaduersum fuerit siue inconsulte ac temere prolatum, siue negligenter & incondite dictum, id L. B. pro sua humanitate excusatum habeat, haud ignorans, quæ de frugibus præcerpantur, non semper adeo matura, adeo concocta esse omnia solere, vt, quod intermixtum habeant, crudi, aut immaturi, & incocti prorsus nihil sit.

Pag. 6. lin. vlt. pro *obiective* l. *subiective*, pag. 14. lin. 9. pro *inertis* l. *inertit*. Hæc, &, si quæ aliq. occurrant, sphalmata L. B. excuset.

Gießen, Diss., 1781-92

V D 18

22

1784, 1

17

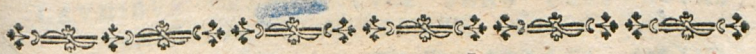
DISSERTATIO INAUGURALIS IURIDICA
DE
HEREDITATIS ADITIONE
CONDITIONATA

662 P.

QVAM
ANNVENTE
ACADEMIAE PATRIAE
ILLVSTRI IVRECONSVLTORVM ORDINE
PRO
SVMMIS IN VTROQVE IVRE HONORIBVS
RITE OBTINENDIS

D. SEPTEMBR. A. R. S. C18DCCLXXXIV.
PVBLICO ERVDITORVM EXAMINI
MODESTE SVBIECTVRVS EST

GEORGIVS GVILIELMVS LVDOVICVS
BECHTOLD

G I S S A E

apud IOH. IACOB. BRAVN, Acad. Typogr.

